

økonomiske Værdi for Landbruget gennem Tiderne, men til Trods for, at den har været Kælebarn, er den ustandselig gaaet tilbage.

Den højtærede Landbrugsminister anførte til Forsvar for at beholde Statskonsulenten i den lettere Hesteavl, Statskonsulent Søndergaard, at det ikke vilde give nogen nævneværdig eller maaske slet ingen Besparelse for Statskassen, om man ophævede denne Stilling, thi saa havde man jo Pensionsforpligtelse overfor Manden, og det var ogsaa muligt, at man gennem Tilskud til Foreningsvirksomhed vilde komme til at udrede noget. Jeg synes ikke rigtig, der er nogen Logik i den Opfattelse, naar den højtærede Landbrugsminister samtidig ønsker at nedlægge 4 Forsøgsstationer for Planteavlens Vedkommende, thi hvis man ikke kan spare noget ved at nedlægge Stillingen som Konsulent i Hesteavl, er det jo ganske givet, at det bliver meget mindre, man kan spare ved Nedlæggelse af 4 Forsøgsstationer, idet man her ikke blot har den samme Pensionsforpligtelse overfor de paagældende Tjenestemænd, men jo ogsaa har ofret Summer paa at skaffe sig disse Forsøgsstationer og holde dem i Gang. Hvis den højtærede Ministers Betragtning med Hensyn til Hesteavlskonsulenten er rigtig, forstaar jeg derfor ikke, at man af økonomiske Grunde, altsaa af Hensyn til Statskassen, kan anbefale Nedlæggelsen af 4 Forsøgsstationer.

Den højtærede Landbrugsminister vilde hævde, at naar der i de sidste to Aar havde været en betydelig mindre Anvendelse af det Tilskud, der har været bevilget til Husdyravlens Fremme, var det paa Grund af Mund- og Klovesygen, men det kan ikke være rigtigt, thi i det første Aar, jeg nævnte, 1924—25, da der kun blev anvendt 800 000 Kr., kom Mund- og Klovesygen først om Efteraaret, efter at Dyrskuerne havde været afholdt, og den kan derfor ikke have haft nogen som helst Betydning med Hensyn til Afholdelsen af Dyrskuer og med Hensyn til Ønskeligheden af at bruge hele Bevillingen. Naar den ikke er blevet brugt, maa det være, fordi man ude i Erhvervslivet har erkendt, at det er en forældet Lov med Bevillingsbestemmelser, som slet ikke svarer til Tidens Krav, idet man kan klare sig med mindre. Men naturligvis er det muligt, at hvis man beholder den nuværende Lov, vil det gaa, som den højtærede Landbrugsminister sagde, at saa skal Pengene nok blive brugt. Ja, naar man her fra Rigsdagens Side siger saadan, er det jo givet, at Landmændene nok kan finde Anvendelse for Pengene ogsaa efter de gældende Regler. Men før man fik

en saadan Udtalelse fra Landbrugsministeren, viste altsaa Erfaringen og Udviklingen, at man kunde klare sig med færre Penge, ogsaa i 1924—25, da Mund- og Klovesygen først satte ind efter, at Dyrskuerne var afholdt, saa at den ikke kan have haft nogen Betydning for dette Aars Vedkommende.

Den højtærede Landbrugsminister havde opfattet mine Udtalelser om Venstres ændrede Stilling som en Beklagelse. Nej, det er ingenlunde Tilfældet, jeg sagde udtrykkelig, at jeg glædede mig over Venstres ændrede Stilling, glædede mig i høj Grad over, at Partiet var kommet til bedre Erkendelse. Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at det ærede Medlem Hr. Pinstrups Udtalelse om, at Lovforslaget var en Haan imod Landbruget, kunde forsvares ud fra den Betragtning, at der den Gang kun var Tale om at skære ned overfor Landbruget. Hvordan vil den højtærede Minister da forsvare det ærede Medlem Hr. Svend Nielsens Udtalelse om, at Lovforslaget virkede som Gift paa Arbejdet i Husdyrbruget? thi denne Udtalelse kan i alt Fald ikke forsvares ud fra samme Betragtning, her kan det dog ikke spille nogen Rolle, hvorledes man skærer ned overfor andre Erhverv end Landbruget. For Resten forstaar jeg ikke denne den højtærede Landbrugsministers Motivering: at Nedsikring paa Husdyrbevillingerne i Aar er forsvarlig, fordi der i Aar bliver foretaget Nedsikringer overalt. Det forekommer mig absolut, at det maa være saaledes, at man støtter et Erhverv paa en bestemt Maade, fordi man anser det for økonomisk formaalstjenligt, ikke alene for dette Erhverv, men for hele Samfundet, fordi man mener, at det Beløb, man giver ud til dette bestemte Formaal, kommer igen med Renter og Renters Rente. Det er den Betragtning, man først og fremmest maa anlægge, naar man vil se paa, om det er nødvendigt eller ikke nødvendigt at give en Bevilling, og jeg kan slet ikke indse, at der er større Grund til at skære en Bevilling ned i en vanskelig Tid for Landbruget end i en Opgangstid med Højkonjunkturer, tværtimod. Hvis Bevillingen er nødvendig og formaalstjenlig, og hvis det i det hele er klogt at give Pengene ud til disse bestemte Formaal indenfor Landbruget, er det mere nødvendigt at give Bevillingen i en for Landbruget vanskelig Periode end under andre Forhold. Naar jeg kan gaa med til en Nedsikring og kan anbefale mit Parti at gøre det, er det, fordi Bevillingen er for-